

mogel biti mrtev, ko ga čaka doma ták očka in koprni po njem? Kako bi mogel biti mrtev, ko trdi gospa Nákrtova, da j e mrtev?»

«Kaj govoriš, dekle?!» Hilarij Pernat je prebledel; znoj mu je stopil na čelo in oči so se mu razširile. «Kaj govoriš! Saj ni mogoče, da bi bilo še upanje.»

«Pač, striček, je upanje, dokler ne pride tisti, ki ga je videl mrtvega!» Tresla ga je, kakor bi mu hotela vsiliti svojo vero. «Pisala bova švicarskemu Rdečemu križu in kaj vem kam, na vse strani!»

«Da ne bi bil mrtev, o Bože!» je šepetal profesor. «Da res ne bi bil mrtev?...»

«Ujet je, striček, videli boste... Poštenjak je, presedli so mu les Autrichiens et les autres chiens, kakor časih pravite... pa je uskočil med bojem in se rajši bori na oni strani, za našo stvar... Kaj, striček, nemara se vrne general in osvoji naše mesto, z vami vred!...»

Tako je govorila vanj, dokler ga ni premilovala in pregovorila. Konec je bil tak, da si je profesor vnovič izprosil «une autre bouteille» in je pri njej temeljito razgloobil vprašanje, kaj je treba pripraviti in kaj ukreniti za tisti dan, ko pride Milan domov...

(Dalje prihodnjič.)

IZ SRBSKO-HRVATSKE LIRIKE

P. I. Odavić: O, gde si?!...

O, Muzo gde si?!... Ako ima časa
Apolu da se čistim srcem služi,
I da nam s lirâ pesma se talasa
Dostojna da se sa njegovom združi,
Nije l' to sada ovaj čas večernji?!
U sladak mir se vidik umotava,
Lepotâ pravih, mir, pratilac verni,
Evo se spušta iz beskraja plava.

Iz šume tiho bruhanje se čuje;
Sutona svetlost vodom se preлива;
Večnih se snova zlatna potka snuje,
Život u divne akorde se sliva.
U perspektivi, svuda na sve strane,
Vidici mirno u sumrak nestaju,
Sutrašnjom zorom duše im se hrane
Pa im o suncu pesme ne prestaju.

A sunce sjajno u svoj svojoj slavi,
 Današnjem danu povest završava,
 Rujavim sjajem čitav zapad plavi,
 I sprema tako vidik da uspava...
 Al' sve to Muzo tek je uvod slabi
 Ovom što sad tek hteo bih ti reći,
 Samo još ne znam kako ću, i šta bi',
 Bojim se reč' ma srce ću poreći.

Od skora ovde ženska jedna mlada,
 Strankinja neka, došla je da živi,
 Pojavom prâva, živa je balada,
 S lica joj setni ne slaze motivi.
 Uvek je setna i uvek je sâma,
 I niko ne zna kako dan joj prođe;
 Al' čim se spusti predvečernja tama,
 Jezeru mirnom na obalu dode,

I šeta tako u snove zaneta.
 Večeras opet eno je izašla.
 I divnoj slici predvečernjeg sveta,
 Jedinu, biće, utehu je našla.
 Ali tek sa njom i horizont ceo,
 K'o da lepotu svoju dovršava,
 Na njoj je setnoj svu čar svoju sveo,
 I s nje tek zrači lepota mu prava.

Šetajuć' tako, s časa na čas stane,
 I pomno nekud gleda u daljinu,
 K'o da od jednom glas joj neki šane:
 «Prouči bolje sutona tamninu.»
 I meni tada k'o da vreme stane;
 U njojzi jednoj zgledam ljudstvo celo,
 I zgledam one horizonte strane,
 S' kojih se večno čuje i opelo.

O, Muzo moja! To su glasi tvoji
 što s lire moje ovo ječe setni,
 Al' meni, znam ja, tako tek predstoji,
 Da shvatim tajnu blaženih i sretnih.
 I s toga velim: kao retko neka
 Apolu sad se moja žrtva diže,
 Jer sa svih strana vidika daleka,
 Sada mi odjek i H o s a n a stiže.